

Fővárosi Ítéltábla

7.Pf.20.401/2021/9/II.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kovács Tibor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes (felperes címe.) felperesnek – dr. Gyöngyösi Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe.) által képviselt I.r. alperes (I.r. alperes címe.) I. rendű, dr. Rózsa Attila ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt II.r. alperes (II.r. alperes címe.) II. rendű, dr. Kikindai Zoltán Iván ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt III.r. alperes (III.r. alperes címe.) III. rendű és IV. rendű alperes (IV.r. alperes címe.) IV. rendű alperesek ellen közös tulajdon megszüntetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. március 19. napján kelt 17.P/P.I.20.807/2009/288. számú ítélete ellen a felperes részéről 289. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét akként pontosítja, hogy a befolyó árverési vételár 1500/10000 része a felperest, személyenként 2125/10000 része az I-IV. rendű alpereseket illeti meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét részben a következők szerint megváltoztatja:

- az I. rendű alperest megillető perköltség összegét 480.128 forintról 140.441 (Száznegyvenezer-négyszáznegyvenegy) forintra, a II. rendű alperest megillető perköltség összegét 489.053 forintról 149.366 (Száznegyvenkilencezer-háromszázhatvanhat) forintra, a III-IV. rendű alpereseket személyenként megillető perköltség összegét 418.833 forintról személyenként 79.146 (Hetvenkilencezer-száznegyvenhat) forintra leszállítja;
- a felperes kereseti illetékfizetési kötelezettségét 457.000 forintra leszállítja, az I-II. rendű alperesek kereseti illetékfizetési kötelezettségét személyenként 115.700 (Száztizenötezer-hétszáz) forintra, a III-IV. rendű alperesek kereseti illetékfizetési kötelezettségét személyenként 105.800 (Százötezer-nyolcszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg – 15 napon belül – a II. rendű alperesnek 40.000 (Negyvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperes 749.500 (Hétszáznegyvenkilencezer-ötszáz) forint, az I-IV. rendű alperesek személyenként 28.000 (Huszonnyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket kötelesek megfizetni – felhívásra – az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes házastársa, személyl 2002. május 13-án végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt; korábbi házasságaiból született gyermekei az I-IV. rendű alperesek. A felperes és az I-IV. rendű alperesek a 2004. szeptember 28. napján tartott hagyatéki tárgyaláson egyezséget kötöttek, aszerint a felperes özvegyi haszonélvezeti joga megváltásra kerül, a teljes hagyatékba a felperest 1500/10000 rész, az I-IV. rendű alpereseket személyenként 2125/10000 (összesen 8500/10000) rész illeti meg, azzal, hogy a hagyatéki vagyon megosztásáról legkésőbb 2005. január 31-ig megállapodnak. A hagyaték megosztása tárgyában nem jött létre megállapodás a felek között, így azt a közjegyző az egyezségnek megfelelően adta át részükre; a hagyatékba tartozó ingatlanokra öröklés jogcímén, az egyezségnek megfelelő arányban jegyezték be a felek tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba.

[2] Öröklés útján ingóságok is a felek közös tulajdonába kerültek, azok egy részét az elsőfokú bíróság gazdasági hivatala letétként kezelte. Közös tulajdonukba került továbbá kilenc települési külterületi és három budapesti ingatlan is. Az elsőfokú eljárás során a felek közösen értékesítették a két budapesti név1 utcai ingatlant; az egyik ingatlan 2012-ben kívülálló harmadik személy tulajdonába került; a másik ingatlant – elővásárlási jogát gyakorolva – a II. rendű alperes vásárolta meg.

[3] A felperes módosított keresetében kérte a megörökölt ingóságok és ingatlanok közös tulajdonának a megszüntetését. A név1 utcai ingatlanok értékesítését követően is fenntartotta a közös tulajdon megszüntetésére irányuló keresetet azzal, hogy keresete tekintetben „kiüresedett” (277. sorszám alatt csatolt felperesi beadvány, 283. számú jegyzőkönyv). A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.) 677. §-a alapján hagyatéki hitelezői igény jogcímén, az I. rendű alperest 2.808.830 forint, a II. rendű alperest 2.987.330 forint, a III-IV. rendű alpereseket személyenként 1.582.920 forint és ezen összegek 2008. február 1. napjától számított, a régí Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy hagyatéki hitelezői igénye a hagyaték megszerzésével, őrzésével és biztosításával kapcsolatos kiadásaiából adódik össze.

[4] Az I-IV. rendű alperesek a név1 utcai ingatlanok közös tulajdonának a megszüntetésére irányuló módosított kereset elutasítását és a felperes perköltségben való

marasztalását kérték. Vitatták, hogy a közös tulajdon megszüntetésében való közreműködésük a szükségtelenül fenntartott kereset elismerését jelentené. Álláspontjuk szerint a kereset fenntartása folytán a felperes pervesztesnek minősül, ezért köteles megtéríteni perköltségeiket.

[5] A hagyatéki hitelezői igény jogcímén előterjesztett keresetnek ugyancsak az elutasítását kérték. Elsődlegesen a követelés elévülésére hivatkoztak. Másodlagosan azzal védekeztek, miszerint a felperes költségei nem a hagyaték őrzésével, hanem azzal merültek fel, hogy elzárta őket a hagyatékba tartozó értékes ingóságoktól. Összegszerűségében is vitatták a követelés megalapozottságát, és beszámítási kifogást terjesztettek elő.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a II. rendű alperes viszontkeresete vonatkozásában megszüntette a pert, és kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17.500 forint perköltséget, valamint 6.300 forint mérsékelt összegű viszontkereseti illetéket az állam javára. Az ítélet I. sorszámú mellékletében felsorolt ingóságokat a felperes, a II. sorszámú mellékletében felsorolt ingóságokat az I. rendű alperes, a III. sorszámú mellékletében felsorolt ingóságokat a II. rendű alperes, a IV. sorszámú mellékletében felsorolt ingóságokat a III. rendű alperes, a V. sorszámú mellékletében felsorolt ingóságokat a IV. rendű alperes tulajdonába adta, és felhívta a gazdasági hivatalt, hogy a letétként kezelt ingóságokat ennek megfelelően adja ki a felek részére. Elrendelte a települési ingatlanok közös tulajdonának a megszüntetését árverési értékesítés útján, meghatározta az ingatlanok legkisebb árverési vételárát azzal, hogy az árverés útján befolyó vételár a tulajdoni hányadok arányában illeti meg a feleket, azaz az árverési vételár 1500/(helyesen)10000 része a felperest, míg személyenként 2125/(helyesen)10000 része az I-IV. rendű alpereseket illeti meg. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 480.128 forint, a II. rendű alperesnek 489.053 forint, a III-IV. rendű alpereseknek személyenként 418.833 forint perköltséget. A felperest 723.330 forint, az I-II. rendű alpereseket személyenként 55.822 forint, a III-IV. rendű alpereseket személyenként 32.512 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte az állam javára. A – 27.P.20.807/2009/19. számú jogerős részítélet alapján – kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I-IV. rendű alpereseknek személyenként 150.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik a költségeiket.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének – fellebbezéssel támadott részéhez fűzött – jogi indokolása szerint a név1 utcai ingatlanok közös tulajdona a per folyamán megszűnt, a tulajdonosváltozásra figyelemmel a fenntartott kereset alaptalan volt, ezért e két ingatlan közös tulajdonának a megszüntetésére irányuló keresetet elutasította.

[8] A hagyatéki hitelezői igénnyel kapcsolatban – a rekonstruálás ellenére hiányosan rendelkezésre álló – periratokból arra következtetett, hogy az elévülési időn belül, 2008. október 3-án benyújtott második keresetlevél nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, mivel azt az elsőfokú bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 132. § (1) bekezdése értelmében a keresetlevél benyújtásához fűződő joghatások nem maradtak fenn, így az elévülési kifogással szemben a felperes nem igazolta, hogy a hagyatéki eljárás során 2003. október 27-én

előterjesztett igényét az ötéves elévülési időn belül érvényesítette volna, ezért követelése a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint elévült.

[9] A hagyatéki hitelezői igény elévülésének megállapítása mellett azt is kifejtette, hogy a felperes nem igazolta e jogcímen támasztott pénzkövetelése megalapozottságát. A periratok között ugyanis nem található olyan beadvány, amelyben részletesen levezette volna követelését, az 57. sorszám alatt csatolt beadványában csupán röviden közölte azokat a számokat, amelyeket a pontosított keresetlevélben már megjelölt. A felperes jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozataiban beadványaira utalt vissza, holott azok – az előzőekben megjelölt hiányos tartalmuknál fogva – nem alkalmasak követelésének az alátámasztására.

[10] A perköltségeket – a valóságos keresethalmazatot alkotó kereseti kérelmek értékének az összeadásával – a per tárgyának 85.689.692 forint értékéből kiindulva osztotta meg a felek között [rég Pp. 78. § (1) bekezdés, a régi Pp. 81. § (1) bekezdés]. Rámutatott: alaptalan az a felperesi érvelés, hogy a név1 utcai ingatlanok tekintetében az I-IV. rendű alperesek – a közös értékesítésben való közreműködéssel – elismerték a keresetet. Az e tekintetben pervesztes felperes nem jelölt meg olyan körülményt, amely mentesíthetné a pernyertes alperesek ügyvédi költségének a megtérítése alól; amelynek összegét – a pertárgy értékéhez igazodóan – alperesenként 339.687 forintban határozta meg. A pervesztesség-pernyertesség arányában a le nem rótt kereseti illeték 76%-a megfizetésére a felperest kötelezte, míg annak fennmaradó részét megosztotta az I-IV. rendű alperesek között.

[11] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen, annak részbeni megváltoztatása iránt a felperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a bíróság adjon helyt hagyatéki hitelezői igény jogcímen érvényesített keresetének, mellőze az alperesek javára fennálló perköltség fizetési kötelezettségét, valamint a tulajdoni arányoknak megfelelően ossza meg a le nem rótt kereseti illeték összegét.

[12] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza a név1 utcai ingatlanokkal kapcsolatos kereseti kérelem elutasításának az indokait, indokolási kötelezettsége megszegésével az elsőfokú bíróság megsértette a régi Pp. 220. § (1) bekezdés d) pontját és a 221. § (1) bekezdését. Az elsőfokú bíróság azt is figyelmen kívül hagyta, hogy az ingatlanok értékesítése az alperesekkel akarategységben történt, és a közös tulajdon megszűnése folytán már nem volt olyan kérdés, amelyről dönteni kellett. A név1 utcai ingatlanok közös tulajdonának a megszüntetésére irányuló keresete kiüresedett, így fogalmilag kizárt a kereset elutasítása. Mivel nem a bíróság szüntette meg a két ingatlan közös tulajdonát, e vonatkozásban nem merülhet fel a pernyertesség-pervesztesség kérdése, vagyis az alperesek vele azonos érdekű félnek minősülnek. Az 1/2017. (IX. 11.) PK vélemény 16. pontjában adott iránymutatás szerint a név1 utcai ingatlanok tekintetében sem terheli perköltség fizetési kötelezettség, az elsőfokú bíróságnak ugyanúgy kellett volna rendelkeznie, ahogy a települési ingatlanokkal és az ingóságokkal kapcsolatban felmerült perköltségekről rendelkezett. Hangsúlyozta: az alperesek nem valós tartalmú, hanem kifejezetten rosszhiszemű nyilatkozatokat tettek, amikor a kereset elutasítását indítványozták annak ellenére, hogy tevőlegesen közreműködtek a név1 utcai ingatlanok közös tulajdonának a megszüntetésében.

[13] Érvelése szerint a periratok hiányosságára vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság a hagyatéki hitelezői igény tekintetében megalapozottnak találta az alperesek elévülési kifogását. A korábbi keresetlevél elutasítását követően a szabályszerű keresetlevelet 30 napon belül ismételtelen előterjesztette; azt pedig nem lehet a hátrányára értékelni, hogy a keresetlevél szabályszerű benyújtásának az időpontja nem állapítható meg a hiányosan rekonstruált periratokból. Hagyatéki hitelezői igényével kapcsolatban előadta, hogy az eljárás során „számtalan alkalommal és okiratban részletesen és tételesen levezette a követelésösszegezését, megalapozottságát”. Az elsőfokú bíróság felhívásai alapján elegendő volt utalni korábbi beadványaira, nem volt szükség újabb azonos tartalmú beadványok előterjesztésére.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a le nem rótt kereseti illeték megosztása során helytelenül alkalmazta a régi Pp. 78. § (1) bekezdését, mivel abból a téves álláspontból indult ki, hogy a hagyatéki hitelezői igény és a név1 utcai ingatlanok tekintetében pervesztes lett. A fellebbezési eljárással kapcsolatban felmerült ügyvédi költségeinek megállapítását a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján kérte.

[15] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Kérte a felperes fellebbezési eljárási költségei megtérítésére való kötelezést azzal, hogy ügyvédje nem tartozik áfa körbe.

[16] Az I. és a III-IV. rendű alperesek nem terjesztettek elő fellebbezési ellenkérelmet.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezései jogerőre emelkedtek (17.P/P.I.20807/2009/290. számú végzés); ezekre a rendelkezésekre a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem terjedt ki [rég Pp. 228. § (4) bekezdés].

[18] A felperes fellebbezése részben megalapozott.

[19] Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást felderítette, arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla nem minden tekintetben értett egyet, ezért azt – a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján – részben megváltoztatta.

[20] A Fővárosi Ítéltábla előrebocsátja: az elsőfokú bíróság ítéletében – annak rendelkező és indokolási részében egyaránt – pontatlanul tüntette fel, hogy a 2004. szeptember 28-i egyezség szerint a felek milyen arányban szereztek tulajdonjogot a hagyaték tárgyain. Az egyezségben ugyanis tízezred (10000/10000) részekben került meghatározásra a tulajdoni arányokat kifejező törtszámok nevezője, és valamennyi ingatlanra ugyanilyen arányban (az egyezségben megjelölt „eszmei hányadra”) jegyezték be a felek tulajdonjogát az

ingatlan-nyilvántartásba. Az elsőfokú bíróság viszont százezrekben (100000/100000 rész felosztásával) határozta meg a tulajdoni arányokat. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett – ezért felülbírálattal nem érintett – rendelkezésének a végrehajthatósága érdekében a Fővárosi Ítéltábla a befolyó árverési vételár felosztására vonatkozó törtszámokat a helyes tulajdoni arányoknak megfelelően – a rendelkező részben foglaltak szerint – pontosította, az ítélet indokolási részét pedig a számszakilag helyes törtszámok alapulvételével értelmezte.

[21] Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét érintően a felperes változatlanul azzal érvelt, hogy a két név1 utcai ingatlan közös tulajdonának megszüntetésére irányuló keresete „kiüresedett”. Lényegében arra utalt, hogy az ingatlanok – peren kívüli – közös értékesítése folytán a közös tulajdon megszüntetése tárgyában nincs szükség a bírósági döntésre. A kereset „kiüresedésének” fogalmát azonban a régi Pp. nem ismeri, ezért ahhoz nem kapcsolódhat semmilyen eljárásjogi következmény. A keresettől való elállás, illetőleg a keresetváltoztatás (a kereset leszállítása) vonja maga után azt a jogkövetkezményt, hogy az eredetileg előterjesztett keresetről a bíróságnak nem kell érdemben döntenie. A felperes ezekkel az eljárásjogi lehetőségekkel nem élt, – nem állt el a keresettől, és nem szállította le a perköltségekre – hanem kifejezetten úgy nyilatkozott: a közös tulajdon megszüntetésére irányuló keresetet fenntartja, noha tisztában volt vele, hogy a név1 utcai ingatlanok közös tulajdona az elsőfokú bíróság érdemi döntését megelőzően már megszűnt.

[22] A régi Pp. 213. § (1) bekezdése értelmében az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. A felhívott eljárási szabályból következően a kereset fenntartása az érdemi döntés meghozatalának kötelezettségét róta az elsőfokú bíróságra. A kialakult helyzetben – az ingatlanok értékesítése után – az érdemi döntés tartalma nem lehetett más, mint a kereset elutasítása, hiszen az ítélet meghozatalakor a név1 utcai ingatlanok már nem álltak a felek közös tulajdonában.

[23] Az elsőfokú bíróság is utalt a kereset elutasításának előzőekben megjelölt indokára annak lényegre törő kifejtésével, hogy a közös tulajdon – peren kívüli értékesítéssel történő – megszüntetése vezetett a kereset elutasításához. Ezzel az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének, különösen azt figyelembe véve, hogy az eljárási szabályok megkövetelik a bíróságtól a lényegre törő, tömör fogalmazást [rég Pp. 221. § (1) bekezdés].

[24] A kereset elutasítása azonban önmagában nem ad alapot arra, hogy a bíróság eltérjen a perköltség viselésének a közös tulajdon megszüntetése iránti perekben irányadó főszabályától. Ezt az iránymutatást az 1/2008. (V. 19.) PK vélemény VIII. g) pontja tartalmazza, amely szerint a perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét; az ettől való eltérés főleg akkor indokolt, ha arra a felek magatartása okot adott. Az iránymutatás alkalmazhatósága szempontjából a név1 utcai ingatlanok közös tulajdonának a megszüntetésére irányuló kereset előterjesztése időpontjának van döntő jelentősége, erre az időpontra figyelemmel a keresetet a régi Ptk. szabályai szerint kell elbírálni [2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 41. §]. Az 1/2017. (IX. 11.) PK vélemény azokban a perekben

irányadó, amelyekben a 2014. március 15-től hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény rendelkezéseit kell alkalmazni.

[25] A kereset előterjesztésekor a név1 utcai ingatlanok még a felek közös tulajdonában álltak; emellett a felperes igazolta, hogy az alperesekhez intézett pert megelőző felhívása eredménytelen maradt. Az első tárgyaláson az alperesek egyike sem tett keresetet elismerő nyilatkozatot (27.P.20.807/2009/15. számú jegyzőkönyv), vagyis az I-IV. rendű alperesek a perre okot adtak, ezért nem tarthatnak igényt perköltségeik megfizetésére, mivel nincsen ok a régi Pp. 80. § (1) bekezdésébe foglalt perköltségviselési szabály alkalmazására.

[26] A két ingatlan közös értékesítése érdekében a felek együttműködése az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában bontakozott ki, és vezetett eredményre; a közös tulajdon peren kívüli megszüntetése pedig egybeesett valamennyiük érdekével. Végző soron a kereset ezt követő „formális” fenntartása vezetett az elutasításához, de az elsőfokú eljárás egészét tekintve a felperes magatartása nem adott okot arra, hogy a bíróság őt marasztalja az I-IV. rendű alperesek ügyvédi költségeiben. Az elsőfokú bíróság a név1 utcai ingatlanokkal kapcsolatban személyenként 339.687 forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperest az I-IV. rendű alperesek részére; ezt a rendelkezést megváltoztatva a Fővárosi Ítéltábla ugyanilyen összeggel csökkentette az I-IV. rendű alpereseket személyesen megillető perköltség összegét.

[27] A perköltség viselésének irányadó általános szabálya szerint a le nem rótt kereseti illeték – annak a név1 utcai ingatlanok közös tulajdona megszüntetésére irányuló keresethez kapcsolódóan felmerült összegét – a tulajdoni hányadok arányában kell megosztani a felek között. E kereset tekintetében – a két ingatlan együttes értéke alapulvételével – a pertárgy értéke 38.625.000 forintot tett ki, ami a valóságos keresethalmazat alapján számított teljes pertárgyérték 45%-a, így a le nem rótt 900.000 forint kereseti illeték 45%-a, azaz 405.000 forint kapcsolódik ehhez a keresethez. Ezt az összeget a Fővárosi Ítéltábla a tulajdoni hányadok arányában osztotta meg a felek között.

[28] A hagyatéki hitelezői igény jogcímén érvényesített keresettel szemben előterjesztett elévülési kifogás tekintetében a Fővárosi Ítéltábla abban egyetértett a felperessel, hogy a rekonstruált periratok alapján nem lehet megalapozottan levonni azt a következtetést, hogy a bíróság előtti igényérvényesítésre az ötéves elévülési idő eltelte után került sor. Az igényérvényesítés pontos időpontja meghatározásához szükséges iratok ugyanis a rekonstruálás ellenére sem állnak hiánytalanul rendelkezésre, ezért a követelés elévülése nem állapítható meg.

[29] Az elsőfokú bíróság a hagyatéki hitelezői igénnyel kapcsolatban – annak elévülésre alapított elutasítása mellett – arra is rámutatott: a felperes nem fejtette ki, hogy milyen jellegű és milyen összegű kiadásokból, illetőleg költségekből adódik össze a követelése. Az elsőfokú bíróság ítéletében pontosan megjelölte azokat a beadványokat,

valamint azokat a tárgyaláson tett nyilatkozatokat, amelyekre a kereset alátámasztása érdekében a felperes hivatkozott, és egyértelműen rögzítette: a megjelölt szóbeli és írásbeli nyilatkozatok nem tartalmazzák az e jogcímen érvényesített kereset összecszerű levezetését. A felperes fellebbezésében ugyan kétségbe vonta az elsőfokú bíróság megállapításának a helytálló voltát, de csak általánosságban hivatkozott arra, hogy követelése összecszerűségét és az azt alátámasztó tényeket számtalan alkalommal ismertette, de konkrétan egyetlen ilyen tartalmú beadványt és szóbeli nyilatkozatot sem jelölt meg. Ezt a periratok megcáfolják, azok között ugyanis nem lelhető fel olyan irat, amelyben a felperes kellő részletességgel kifejtette volna, hogy a hagyatéki hitelezői igény jogcímen érvényesített keresete mely időszakban, milyen jellegű és nagyságú kiadásokból, illetőleg költségekből tevődik össze.

[30] A kereset elutasítását kérő I-IV. rendű alperesek vitatták, hogy az e jogcímen érvényesített követelés a hagyatéki őrzésével és biztosításával merült fel. Az alperesek védekezésére figyelemmel a releváns tényelőadás hiányát a felperes hátrányára kell értékelni; a kereset alátámasztásához szükséges tényállítás alapvető hiányossága folytán a kereset ténybelileg megalapozatlan maradt, ami önmagában annak elutasítását vonta maga után. Ez azt jelenti: a hagyatéki hitelezői igény jogcímen érvényesített kereset elutasításának nem a követelés elévülése a releváns indoka, hanem a kereset ténybeli megalapozatlansága.

[31] Az elsőfokú bíróság ítéletének a hagyatéki hitelezői igény jogcímen érvényesített kereset elutasító rendelkezése helybenhagyása folytán az e tekintetben pervesztes felperes nem mentesülhet a perköltségek viselése alól, amely magában foglalja az I-IV. rendű alperesek ügyvédi költségeinek a megtérítését és a le nem rótt illeték – előzőekben megjelölt 405.000 forinton felüli – arányos részének a megfizetési kötelezettségét.

[32] A le nem rótt kereseti illetékből fennmaradó 495.000 forintot a Fővárosi Ítéltábla ugyanolyan arányban osztotta meg a felek között, amilyen arányban azt az elsőfokú bíróság is megosztotta közöttük. Az elsőfokú bíróság ítéletének illeték viselésére vonatkozó rendelkezéséből az következik, hogy ebből az összegből a felperes annak 80%-át, az I-II. rendű alperesek annak személyenként 6%-át, míg a III-IV. rendű alpereseknek annak személyenként 4%-át kötelesek megfizetni.

[33] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 259. §-a szerint alkalmazandó 253. § (2) bekezdése alapján – a rendelkező részben foglaltak szerint – részben megváltoztatta, míg egyebekben – az indokolás részbeni módosítása mellett – helyben hagyta azt.

[34] A régi Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a nagyjából eredménytelenül fellebbező felperes köteles megtéríteni a II. rendű alperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján a

ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényességére figyelemmel mérlegeléssel állapította meg.

[35] Az I. és a III-IV. rendű alpereseknek a fellebbezési eljárással kapcsolatban költségük nem merült fel, ezért arról a Fővárosi Ítéltáblának határoznia nem kellett.

[36] A felperes fellebbezése mintegy 13%-ban vezetett eredményre, így az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 861.500 forint fellebbezési eljárási illeték 87%-át a felperesnek kell megfizetnie, míg annak fennmaradó része egyenlő arányban oszlik meg az I-IV. rendű alperesek között [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a 15. § (1) és (3) bekezdései].

Budapest, 2021. szeptember 15.

Dr. Kincses Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s.k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: